reſumpto contẽplationis guſtu valẽtius ad acquiren-
da lucra ſolita alacritate recurrat. hec Bern̄. Inſuper
maius p̄miū ꝛ idcirco dulci⁹ ſeu delectabili⁹ maiori me-
rito corrñdet. Sꝫ ꝑ vite actiue opa cõtingit magꝭ mere-
ri. ꝛ ideo ne illa impediant optabile eſt a pn̄ti dulcedine
vite cõtemplatiue vel ꝑ tpe impediri. Vñ Tho. Aq-
nenſis. Pōt cõtingere ꝙ aliq̄s in opib⁹ vite cõtẽplatiue
puta ſi ꝑpter abundantiã diuini amoris vt eius volun-
tas impleat ꝓpter ipſius gl'iam interdū ſuſtineat a dulce-
dine cõtemplationis ad tp̄s ſeparí. hec ille. Et certe illō
qō magis eſt chr̄o placitū: amore ipſius chr̄i habẽti cha-
ritatem magis eſſe debꝫ etiã conſolatoriū. ꝛ idō etiã ad
ſalutẽ primorꝝ aſſumendū. Vñ ꝛ Aug⁹. Ociū ſanctuꝫ
querit charitas. negociū iuſtū ſuſcipit neceſſitas charita-
tis. Quam ſarcinã ſi null⁹ impoſuit: intuende veritati
vacandū eſt. Si aūt imponit: ſuſcipienda eſt ꝓpter cha-
ritatis neceſſitatẽ. hec ille. Hinc eſt ꝙ etiã idẽ Thomas
ſic dt. Perfectio charitatis eſt vt aliq̄s ꝑpter dei amorẽ
p̄termittat dulcedinẽ contẽplatiue vite quã magꝭ ama-
ret: ꝛ accipiat actiue vite occupationes ad ꝓcurandum
primorꝝ ſalutem. Hec ille.

Tertiuſdecim⁹ liber cõtinet cõſolationū remedia oportuna cõtra illa turbatiua q̄ opponūtur bone ipi⁹ corpis diſpoſitõi. Et hꝫ capl'a. xiiij.

I De conſolatõe ſup carẽtia bonorꝝ corpis
II De deformitate corpis.
III De oculorum defectu
IIII De Surditate
V De defectu Odoratus
VI De defectu Loquele.
VII De mẽbrorꝝ carẽtia vl' deformitate
VIII De Senectute

Tredecimus

IX De debilitate Corporis
X De Infirmitatibus
XI De Uite huius breuitate
XII De Tempestiua morte
XIII De morte iam imminēte
XIIII De Agonia

¶☞ De conſolatione ſup carentia bonoꝝ corporis.

P Rimo igitur o homo cur aīa   Ca. I.
tua triſtaꝛ ⁊ in malū ſuū. cur ei tāta eſt de bo
nis corꝑis cura. Neſcis ꝙ teſte Salomone
ꝗ delicate nutrit ſeruū ſuū poſtea ſentiet eū
ꝯtumacē. Certe aīa eſt dn̄a. p̄ſertim ſm ꝑtē
ſuꝑiorem ꝗ libera eſt ſm quā hō eſt dn̄s actuū ſuorum.
Eſtq̧ aīa ſm illam ad imaginē dei facta: ſm deū regem
celi formata tanq̧ eiuſdez regis filia. Corpus ꝟo tenet
locum ſerui: qꝛ ſm corꝑalem ſubſtantiā natura humana
dicitur eſſe ſerua vel ancilla. Non triſtetur ḡ anima de ca/
rentia bonoꝝ corꝑis ſerui ſui. Non em̄ debet velle ſer/
uum ſuū ꝑ bona ſua laſciuire. ⁊ in illis delicate nutritū
ſibi non obedire ſꝫ cōtumacē ſentire. Aut ſeruū ſuū i bo
nis ſuis diuitē eſſe ⁊ ſeip̄am ſpoliare bonis ſuis ⁊ perire
Quippe ḡ amplꝰ dictū ſeruū ſuū laſciuire cōtigerit in
bonis ſuis: eo magis ip̄a dn̄a carebit bonis ꝓprijs vir/
tutum. ſcilicꝫ veſtimentis que ſolebant ipſam redimire.
Om̄is em̄ glr̄a eiꝰ. ſ. huiꝰ filie regis ab intus in fimbrijs
aureis circumamicta varietatibꝫ. ſcꝫ in varijs habitibꝫ
virtutū qui ſunt intus in aīa ⁊ gratis circūſtantijs oꝑa/
tionū ſibi in rōne finis attributaꝝ: quēadmodū fines ve
ſtium fimbrijs aureis adornanꝛ. Quare ḡ triſtaꝛ aīa ⁊
nō magis gaudet de bonoꝝ corporis diminutōe ꝓ ſuaꝝ
virtutū ꝓbabili augmentatōe vel ſaltem conſeruatione.
Nimirū ꝑuipendēda ſt̄ corꝑis bona ꝗ ſunt amiſſibilia
Unde Boetius ſermonē ad mūdanos dirigens dicit.

Eſtimate q̃ vult' nimiũ corpis bona. dũ dicat' h̃ quod cũcꝫ miramini triduane febris igniculo poſſe diſſolui.

☞ De deformitate corpis Ca. II.

P Orro nec triſtari debes de deformitate ſiue ſit in toto corpe vel in aliq̃ ei⁹ pte: qꝛ p verã ꝟtutũ pul/critudinẽ poter' ꝯſolari. Vñ Señ. Põt ingeniũ fortiſſimũ ac beatiſſimũ ſb q̃libet cute latere. pt ex deformi humilicꝫ corpuſculo formoſus anim⁹ ac magn⁹ exire. Nõ deformitate corpis fedať anim⁹. ꝫ pulcritudine anime ornať corp⁹. hec ille. Nec ſolũ nõ fedať anim⁹ deformi/tate corpis. ꝫ etiã pulcrificať multotiẽs ac placabilior et precioſior efficiť: qꝛ ẜm Senecã. oĩs res q̃ nõ habuit decus ꝟtute addita ſumit. Et ẜm Tulliũ. Sicut ſani/tas eſt pulcritudo corpis ita eſt ꝟtus aie. Et ido q̃ ꝓpť deformitatẽ humiliat⁹ ſe puulũ agnoſcit: ẜm quandam gloſam pulcer ꝛ ſpecioſus decore virtutũ agnoſciť. Nec mirũ ſi talis reddiť p̃cioſior. Eſt eñ humilitas in hoie que paruulũ reddit: inuenta q̃ſi vna p̃cioſa margarita: que licꝫ videť parua: tñ vt magne ꝟtut' ꝛ p̃cij eſt pro ce/leſtib' nundinis cõparanda. Denicꝫ ſi hũilis aliq̃s ob deformitatẽ corpalem ſolo vno gradu fit humilior. mul to melius eſt h̃ ei q̃ꝫ ſit mala maťia deformitas corpalis cũ ſol⁹ ille g̃dus maximis gratijs datis preferať. Sed eſto ꝙ te deformitas nõ r̃ddat humiliorẽ: ſaltẽ te r̃ddat min⁹ ſupbum. ꝛ h̃ valde eſt magnũ. ſ. min⁹ eſſe ſupbuꝫ. Nempe g̃dus ſubtract⁹ ſupbie ſi adhuc duraret: pſer/tim vſcꝫ in finẽ tui trãſit⁹. tãto eidem g̃dui maior pena deberet: ꝙ oĩs deformitas reperibilis in h̃ mũdo ſi tibi ineſſet tantũ cruciare non poſſet.

☞ De Oculoꝝ defectu. Ca. III.

C Eterum nõ debes oculoꝝ defectũ g̃uiter ferre. qꝛ defectus oculoꝝ corpaliũ nõnuncꝫ opať cogitationes mag' viuaces: ꝛ p ꝯtẽplationẽ de die in diẽ in altuꝫ

creſcẽtes: ac ſenſib9 alijs ꝑ accidens minime impedienti-
bus directius ⁊ magis cõtinue in deũ tendẽtes. Unde
teſtãte decretoꝝ libro: cec9 dr q̄ ſupne ꝯtemplatõis lucẽ
ignorat: quã q̄dem ignorantiã mag9 pſumendũ eſt ineẽ
oculos habẽti: q̄ȝ ei (ceteris parib9) q̄ ꝓuatõe oculoꝝ ce-
cus dr appellatõe vulgari. Queadmodũ eñ ſagittari9
claudit vnũ oculũ vt alio oculo dirigẽte certi9 mittat te-
lum ad metã ſeu terminũ: ita clauſo ꝑ cecitatẽ oculo car-
nis: alius ocul9 .ſ. mentis cogitationũ ſuaꝝ viſione certi
us attingit metã ſeu terminũ ad deũ finez vltimũ. Non
eſt etiã dolendũ de oculoꝝ ꝑditiõe: q2 deꝑdant aiam ce-
leſtiũ ꝯtemplatõe. ſ. ꝓpter inferioꝝ reꝝ concupiſcibilium
incautã viſionẽ. Cõtra quaꝝ intuitũ concupiam ge-
nerantẽ dt Greg. Non licet intueri qd nõ licz ꝯcupiſci
Itẽ deꝑdant aiam ſupnoꝝ amore ꝓpter ꝯſequentẽ in re
bus infimis delectationem. Uñ Grego. Tanto quiſq3
a ſupno amore diſiungit quanto inferius delectat. Sed
⁊ Seneca dicit cecitatẽ eſſe ꝑtem innocẽtie. Nimirũ ce-
citas facit nõ videre: ac ꝑ ꝯñs nõ inuidere: ſ3 mag9 pars
eſt innocentie nõ inuidere. Itẽ cecitas facit nõ impudice
videre. ſ3 ⁊ h̄ addit ad innocentiã: queadmodũ ipudica
viſio ad videntẽ culpã. Inſuꝑ auaricie ⁊ extollentie ceci-
tas oculoꝝ ac multꝫ vicijs alijs viã pcludit. Uñ Señ.
Oculos ꝑdidi q̄ȝ multꝫ cupiditatib9 via inciſa eſt. Ocu
li eñ irritamẽta ſunt vicioꝝ. duces ſceleꝝ.

¶ De Surditate — Ca. IIII.

NEc de auditus defectu turbari debes. q2 inde hoc
bonũ ꝯſequerꝫ q2 vana nõ audis. Uñ ſcã Sincle
tice. Surdi facti ſum9. nunc ꝯ̄guim9 q2 auditũ vanum
amiſim9. Itẽ meli9 audire poterꝫ auditu hoĩs interio-
ris ⁊ aure cordis occulta ⁊ ſecreta ꝟba diuine inſpiratio
nis. ⁊ q̄ſi ſuſurro dei homiez interi9 ſecreti9 alloquentis
ꝑcipienda modis multꝫ. Uñ Ps̄. Audiam q̄d loquat

in me dn̄s de⁹.q.d. Tanq̄ʒ ſurdus nō audiēs qđ ſonat vel dicatur extra me forinſec⁹.audiam q̇d loquat̄ in me dn̄s de⁹:qꝛ a ſtrepitu mūdi q̇ foris inq̇etat ſum auerſus Vn̄ ꝛ ſaluatoꝛ dixit. Surdi audiūt.qđ moraliter ſic intellige. Surdi ꝑ ꝓuatione audit⁹ exterioris audiūt auditu hoīs interioris. Hinc eſt ꝙ ꝑſonis religioſ:que ad verba diuine inſpirationis auditu mētis ſeu aure cordiſ ꝑfecte ꝑcipienda aptiores eſſe debēt.certis loc̄ ꝛ tp̄ibus ſilentiū:vt audit⁹ exterioꝛ vacet ſerioſius imperat̄ Denicq̄ʒ o hō tu q̇ foris ſurditatē pateris:te ad bonū multiplex diſponentē interne auditionis.noueris p̄ter p̄miſſa bonū aliud ſingulare exp̄ſſum eſſe in Cantic̄. vbi dicat ſponſa deiformis. Aīa mea liquefacta eſt vt dilectus locutus eſt.q̄ſi dicat cū Ps̄. Factū eſt coꝛ meū tanq̄ʒ cera liqueſcēs.ſ.qn̄ dilect⁹ aīe ipam aīam alloquit̄ interna inſpiratione: De quo eius alloquio đt Ps̄. Ignitū eloq̇um tuū vehemēter. Ignita āt cerā reſoluūt ꝛ liq̇ſcere faciunt. Ignito aūt eloquio ſeu alloquio interne inſpirationis attacta aīa velut ab igne cera in ſui dilecti dulcedinem cōtinue reſoluit̄ ꝛ liqueſcit.

¶ De defectu Odoratus Ca. V.

RUrſum de odorādi defectu nō triſter̄/ ſʒ ꝑuipendas ꝑceptionē odoꝝ reꝝ coꝛꝑaliū nō ſꝑ tibi p̄ntiū nec hr̄i poſſibiliū ad ipaꝝ odores ſentiendum. Expedit q̇dem magis vt contēdas ſatiari et delectari in odoribꝫ ꝟtutū ac in odoribꝫ inde ꝓuenientiū i coꝛꝑibꝫ ſctōꝝ. Nē pe q̄nto mag̃ odores coꝛpoꝝ naturales paruipēdis tāto magis ad ſp̄ūales ꝛ ſuꝑnaturales odores ꝑcipiēdos ꝓficies ꝛ aſcēdis. Conījcias ḡ de odoribꝫ ꝟtutū q̄ʒ ſint ꝑfecti:ꝛ quoꝝ q̄ſi redundātia ſeu corrn̄dentia contingit multiplia ſcriptoꝛuʒ teſtimonio miros odores coꝛꝑales in ſanctoꝝ reliquijs ſenſibilit̄ expiri. Profecto ſi hoc ita ſe hʒ in coꝛꝑibꝫ nondū gloꝛificat̄ necdū reaiatis: quāto

magis in glorificat[is] animab[us] ſanctiſſimis cum virtutu[m] ſuarũ precipuis odorib[us] intime ſibi vnitis: ipis ꝟtutum ſpũalib[us] odorib[us] in corpora glorioſa ꝑ redundantiã cor-poraliter deſcendentibus. Et ſi hoc erit in aliis ſanctis: quãto magis in ꝟgine glioſa: quãto incompabili[us] in ipſo chr̃o. Tu ergo hõ q ſperas tandẽ ineffabiliter recreari ꝑpetuis odorib[us] talib[us] ꝛ tantis: nõne dignũ putas paruipendendos eſſe odores hui[us] mũdi: ac ꝑinde nõ curandum ſi defectum habeas in actu vel inſtrumẽto odorandi. Tanto nanq[ue] ꝑfectius ꝛ delectabili[us] dictã imenſam ſuauitatẽ celeſtiũ odoꝝ ꝑcipies quãto in p̃nti mag[is] ad hoc ꝑ modũ meriti te diſponis contemnẽdo. ſcz p̃ntium odoꝝ naturaliũ recreationes. ac ꝑ ꝯñs minime curãdo defectũ ſenſus vel organi q ipos ſentire poſſes.

¶ De defectu loquele. Ca. VI.

NEc ob loquele defectũ ſeu carentiã ꝑturber[is]. quia alia q̃dam iterioris hois eſt ſecreta loq̃la multo intimior dulcior ꝛ ſuauior: q hõ ſm Hiero. ſi hoim copia defuerit loquit[ur] cũ dõ. Qua etiã loq̃la loquit[ur] hõ cũ virgine glorioſa: cũ angelis ꝛ ꝓprio ſuo angelo. Qua deniq[ue] loquela loquit[ur] hõ cũ q̃libet ſctõ ꝛ cũ oib[us] de nũero beatorum: ac cũ charis ſuis vl' parẽtib[us] q̊s ſperat eſſe in ſocietate ciuiũ ſupnoꝝ. Nec miꝝ q[uia] ſm iteriorẽ hoiem q̃ntũcunq[ue] balbuties ſiue mut[us] loq poterit. cũ ꝛ ſm illũ cantare ei poſſibile ſit. Paulo hoc innuente ꝛ dicẽte. Cãtãtes ꝛ pſallẽtes in cordib[us] vr̃is dño. Sane q̃nta eorũ ſit multitudo q̊b[us] etiã mut[us] loq poterit: q̃nteq[ue] ſint dignitatis ptz ex ꝑmiſſis. Que cura igit[ur] erit ei ſi pauc[is] reſpectiue ꝛ multo indignioribus tanq[ue] vermiculis hui[us] mundi hoib[us] loq nõ p̃t. Sz nec trãſeundũ q[uia] ſicut dt Grego. Tãto vnuſq̃ſq[ue] a ſupno amore diſiungit[ur] q̃nto inferius delectat[ur]. Ita ꝑfecto tãto vnuſq̃ſq[ue] ab interno cũ ſanct[is] colloquio impedit[ur]: q̃nto inferi[us] terrenis creatur[is] collo-

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

quendo delectatur. Et rurſus ecōtra. Tanto quiſqꝫ mutus (ceteris paribꝫ) magis in ſupno cū charis ſuis colloquio delectatur. quāto inferius exteriori colloquio priuatur. Ceſſet ergo eius querela de loquele carentia: ꝛ dicat verbuꝫ conſimile de colloquio cū amicis vel quibuſcunqꝫ hoībus terrenis quale verbū magdalena (teſte Origene) dixit de colloquio cū ungelis. Nolo inquit angelos videre. nolo cum angelis manere ſi ceperint mihi multa narrare. ꝛ ſi voluero eis ad omīa reſpōdere. timeo ne amorē meum magis impediāt qꝫ expediāt.

¶ De mēbroꝝ carētia vel deformitate Ca. VII.

Inſuper nec de pdictoꝝ nec quorūcūqꝫ mēbroꝝ carētia vel defectu turbari debes: qꝛ forte eoꝝ occōne ad aliq̄ illicita ppetrāda tētarereꝫ: a quibꝫ tentationibꝫ ad modū plurimū ſupportareꝫ. quas quidē tentatōes ſi haberes: neſcis an vnqꝫ eas vincere poſſes. ſꝫ veriſimillius in toto vel in pte ſuccūberes. Et ſi de mēbroꝝ carētia vel defectu turbareꝫ: ſequitur q̄ de tua vtilitate turbaris. de q̄ potius gaudere deberes. vn̄ Hiero. Si quis fortitudinē latronis vel pirate euertat ꝛ eos infirmos reddit. prodeſt illis ſua infirmitas. Debilitata em̄ mēbra quibꝫ nō bn̄ vtebantur. a malo ope ceſſabūt. Huic aūt ſnīe ſatꝫ concordat illud ꝯſilium ſaluatoris. Si manus tua vel pes tuus ſcādalizet te abſcide eū ꝛ pijce abs te. ſ. ſaltē corde. Melius eſt tibi ad vitā ingredi debilē vel claudū: qꝫ duas manus vel duos pedes habentē mitti ī ignem eternū. Deniqꝫ mēbroꝝ carētia vel defectus aut totius corpis ſeu alicuius ptis: eius deformitas eo valet tibi q̄ minus pcedis in publicū: magiſqꝫ domi manēs cuſtodis cubiculū tuum paratior ſeq̄ redēptoris nr̄i ꝯſiliū: quo moneris vt cū oraueris itra ī cubiculū tuū ꝛ clauſo oſtio ores prēm tuum. Deinde ſup oīa valet hoc q̄ defectus vel deformitas ſiue ſit in toto corpe: ſiue in aliq̄ eius pte hūiliat hoīeꝫ de facili.

Supbiāqȝ ſociā pulcritudinis nō ſinit in eo regnare: q̄ radix eſt omīs mali. q̄ q̄dē ſi iualeſceret radicē oīm ꝟtutum. ſcȝ humilitatē extirparet. q̄ ſola acq̄ſita vel retenta nil eſt de quo conqueri hō haberet.

¶ De Senectute Ca. VIII.

PReterea de ſenectute nō triſteris q̄ in ſe iocūdiſſima eſt. vñ Señ. Jocūdiſſima etas eſt ſenectꝰ. iam nō tā pceps qȝ dulce eſt cupiditates fatigaſſe ac reliq̄ſſe. Et iter. Magnū expecta gaudiū cū puerilē aīm depoſueris ⁊ te in virum phie tranſtuleris. Hec Señ. Deniqȝ meliꝰ eſt eſſe iuuenē ⁊ recentē ꝯm hoīem interiorē ac ſenilē ⁊ deficientē ꝯm exteriorē: qȝ ecōuerſo eſſe iuuenē ac recentē ꝯm hoīeȝ exteriorē: ac eſſe veterē ⁊ deficienteȝ ꝯm interiorē. Sȝ ecce ꝯm Aplm. licȝ is q̄ foris eſt nr̄ hō corrumpat. tn̄ is q̄ intus eſt renouat de die in diem. Et pfecto multo meliꝰ eſt intꝰ ſiue ꝯm interiorē hoīem quē deus pncipaliter inhabitat: mundū eſſe ⁊ pulcrū cū aliq̄ imundicia vel deformitate exterioris hoīs: qȝ ecōuerſo mundū eſſe vel pulcrū ꝯm exteriorē cū imūdicia vel deformitate hoīs interioris. Nimirū q̄ tu ſenior es eo magis diſponeris vt deponas ꝯm priſtinā ꝯuerſationē veterem hoīem q̄ corrūpit ꝯm deſideria carnis. ⁊ renoueris ſpū mentis induēs nouū hoīem: eo ꝙ magis appropinq̄s ad digniſſimā interioris hoīs iuuentutē. ⁊ nō ſolum ſpū mentis ſȝ etiā terreno corpe renouaris. Vñ in q̄daȝ ſermōe de pentecoſte olim p ꝓpham dictū erat. Emitte ſpm̄ tuum ⁊ creabunt ⁊ renouabis faciem terre. Vere nunc noua eſt nr̄i corpis terra dū ſpūalis in nob fructificatur in mūdo doctrina. hec ibi. Sȝ ecce terra huiꝰ mūdi dū p ſingulos annos pfert nouos flores. frondes et fructus: videt innouata. qre ⁊ terra nr̄i corpis dū ex ſpirituali doctrina corpalis in ea reſultat bonoꝝ opeꝝ fructus: videt eſſe noua. Quippe p hoc renouatio mentis

videtur in nouitatem corporis redundaſſe.

¶De debilitate corpis Ca.IX.

Ceterū nec triſtari debes de corpis debilitate ꝛ fortitudinis carentia: qꝛ eſt ꝓ vtilitate tua. vñ Bern. Sepe in robuſto ꝛ vegetato corpe anim⁹ mollioꝛ iacꝫ atqꝫ tepidioꝛ. Et rurſum. In corpe debili ꝛ infirmo fortioꝛ viget ꝓmptioꝛqꝫ ſpūs. Qđ vtiqꝫ exptum in ſe apl's conteſtās. Cū infirmoꝛ inqͭt tunc foꝛtioꝛ ſum ꝛ potens. Vñ ꝛ Hiero. Foꝛtitudo corpis imbecillitas mētis eſt Et rurſum imbecillitas corpis eſt foꝛtitudo aie. hec ille Gaude ꝗ potius de corporis imbecillitate. Qua em̄ ratione gaudere habes de aie ſeu aī foꝛtitudine ſiue ſpiritus ꝓmptitudine: eadē ratione non ſolū nō debes triſtari de carentia foꝛtitudinis corpalis. ꝫ magis gaudere debes de corpis imbecillitate

¶De Infirmitatib. Ca.X.

Similiter de infirmitate corpis quā tibi de⁹ imittit nō triſteris. ꝫ eā habeas tanqꝫ beneficiū ꝛ grām viſitatōis ꝛ gaudeas de ſigno ſalutis: ſperās ħ tibi fieri ad dandā ſciam ſalutꝫ tue i remiſſionē pctōꝝ tuoꝝ. ꝑ viſcera miſcdie ſue in quib viſitauit te oriēs ex alto. Vñ in patꝝ libꝛo de qͩdam legit. ꝙ cū frequēter infirmaret i coꝛpe ꝯtigit vt vno āno nulla eū egritudo ꝯtingeret. et ꝓpterea flebat ꝛ ḡuiter ferebat dicēs. Reliquiſti me dn̄e ꝛ noluiſti me hoc anno viſitare. Et iō vt qͩdā alius ſenex dixit. Si te occupauerit infirmitas corpis noli puſillanimis fieri. ꝫ patienter fer. ꝛ roga deū vt donet tibi q̄ expediūt: ħ eſt ꝙ voluntas ſua fiat. Sūma em̄ r̄ligio eſt vt in infirmitate qͩs agat grās deo Multū etiā te debet conſolari pn̄s egritudo: qꝛ ſi ei⁹ penā volūtarie ſuſtines in ħ mūdo hec te liberare poſſet a maximis penis ꝫ diu ſuſtinēdis in purgatoꝛio.

¶De vite hui⁹ breuitate Ca.XI.

Tredecimus

Rurſum nō turberis de vite breuitate. ſʒ magꝫ ſtu-
deas prudēter agere ꝛ potiꝰ bonos actus ꝙ̄ dies
multiplicare. Vñ ꝛ Señ. Vnꝰ dies hoim erudi-
toꝝ plꝰ valʒ ꝙ̄ imperiti lōgiſſima etas. Et iteꝝ. Sapiens
ſꝑ cogitat q̄lis nō q̄nta ſit vita. Nō eñ viuere bonū eſt:
ſʒ bñ viuere. Et iteꝝ. Qr bñ viuas refert: nō ꝙ̄diu. actu
vitā metiamur nō tpe. hec Señ. Sʒ ſi de breui vita gau-
dere nō potes ſis vł indifferēs cū Auguſtino. q ſolꝰ cū do
colloquēs dt De ſalute corꝑis mei ꝙ̄diu qd mihi ſit vti-
le neſcio. tibi dñe hͦ cōmitto. Qui etiā de male accedēti-
bus longe vite ſic dt. Uita hec eſt dubia. vita ceca. vita
erūnoſa: quā hūores tumidant. dolores extenuāt. ardo-
res exiccāt. aera morbidāt. eſce inflant. ieiunia macerant
ioci ſoluūt. triſticie ꝯſumūt. ſollicitudo coartat. ſecuritas
hebetat. diuitie iactāt. pauptas deijcit. iuuētus extollit.
ſenectꝰ incuruat. infirmitas frāgit. meror deꝑmit. ꝛ poſt
hec oia mors interimit ꝛ vniuerſis gaudijs finē iponit.
ita vt cū eſſe deſierint nō fuiſſe putent. hec Aug.

¶ De Tempeſtiua morte Ca. XII.

Denicꝫ de morte tēpeſtiua ſi bñ itelligeres: plꝰ gau-
dere ꝙ̄ turbari deberes. Vñ Vincentiꝰ. Quidā
ad ſctm̄ Ludowicū Francoꝝ regem ſic ſcribit. Mors
iudex eſt cuius iudicio ſubijciunt ꝛ oēs reges ꝛ impe-
ratores. Judex iſte trinam citationē ſcḋm iuris formā ſo-
let facere. Prima eſt egritudo. ſcḋa eſt corꝑis defectio.
tertia ꝓ ꝑemptoria eſt. quam nō ꝑ nunciū facit. ſed ipa-
met venit. Q̄ñcꝫ tñ ꝓ tribꝫ vnā facit. qñ ſcʒ iudex ſum-
mus ſub quo mors eſt iudex delegatꝰ: ex aliq̄ cauſa vult
feſtinare. Nā electos ſuos q̄ñcꝫ citius euocat ne cadant
malos etiā ne pctis pctā ſuꝑaddant. Hec ille.

¶ De morte iam imminēte Ca. XIII.

Deinde de morte iminēte nō triſterꝭ ſʒ potiꝰ gaude
qꝛ mors miſeriaꝝ finis eſt ꝛ obliuio. vñ Seneca.

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

Mors maloꝝ oīm remedium eſt. Et ideo idē Seneca dicit. ꝙ rudis eſt tyrannꝰ qui morte penam exigit: quia ip̄m a pena liberat quem punire ſe credit. Et ꝓpter hoc etiā de mortuis dixit Joannes in Apocal. Amodo iā dicit ſpūs vt requieſcāt a laborib; ſuis. Mors eſt etiaꝫ eterne ac iocunde vite ingreſſus ꝛ inchoatio. Et iō tranſitus ſanctoꝝ natale eoꝝ ab eccl'ia appellat'. Vn̄ Cipanus. Qui nūc morimur ad īmortalitatē morte tranſgredimur. nec pōt eterna vita ſuccedere niſi contigerit hinc exire. Hec ille. Nos ḡ gloriemur de morte qua proficiſcimur ad dn̄m deū noſtꝝ. dn̄m vniuerſoꝝ. ꝛ ad glorioſam eius genitricem reginā celoꝝ. ꝛ generaliter ad ſocietatē ciuiū ſupnoꝝ.

¶De Agonia Ca. XIIII.

DEniqꝫ ſi in agone nō ꝯſoleris ꝓpter demonū tentatiōes ꝛ impugnatiōes: inuoca ꝟginē ſctāꝫ Katherinā de q̄ canit eccia. Imminēte paſſiōe ꝟgo hec interſerit: aſſequat' ieſu bone qđ a te petierit ſuo q̄ſqꝫ in agone memor mei fuerit. Et ecce ad ipaꝫ facta eſt vox celitꝰ eā aſſerēs eſſe exauditam. Hanc igit' in agone tuo inuoca. Sꝫ ſup om̄ia reginā ꝟginem inuoca. de q̄ ſic ait Bern̄. Ille ſolꝰ o ꝟgo btā tuas laudes ſileat q̄ fideliť inuocatam ſenſit vnqꝫ in ſuis neceſſitatib; ſibi defuiſſe. Et iteꝝ Si criminū īmanitate turbaris: ſi conſcīe feditate ꝯfuſus. ſi iudicij terrore ꝑterritꝰ. ſi baratro deſpationis abſorptus: mariā cogita. mariā inuoca. nō recedat a corde non recedat ab ore. nā ipſam cogitans non erras ipſam rogans non deſperas. Hec Bern̄.

Quartuſdecimus liber continet cōſolationū r̄media ꝯ illa turbatiua q̄ opponunt' bone ipius aīe diſpoſitioni ſeu ꝯditioni. Et hꝫ capl'a q̄nqꝫ.

I De conſolatōe ſup actuali ꝟtutum carētia.
II De difficili acquiſitione virtutum anime

Universitäts- und Landesbibliothek Düsseldorf